

Тренінгові технології є потужним інструментом у вирішенні конфліктів у закладах освіти. Вони сприяють розвитку комунікаційних та емоційних навичок, підвищують рівень взаємодії між учасниками освітнього процесу та створюють сприятливе середовище для навчання та виховання. Використання таких технологій є необхідною умовою для забезпечення гармонійного розвитку освітніх закладів у сучасному світі.

Список використаних джерел

1. Білова М. Е. Теоретичні основи психологічного тренінгу : метод. рекомендації. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2021. 36 с.
2. Гармаш Г. І. Соціально-психологічний тренінг як вид активного соціально-психологічного навчання. *Гуманітарний дискурс суспільних проблем: минуле, сучасне, майбутнє*: матеріали Всеукр. наук. конф. з міжнар. уч. Черкаси: ЧПБ ім. Героїв Чорнобиля НУЦЗ України, 2020. 328 с.
3. Зливков В. Л., Лукомська С. О. Сучасні тренінгові технології розвитку особистості в освіті. Київ. 2022. 184 с.
4. Черпак А. Є., Бутенко Н. Ю. Тренінг управлінських компетенцій : навчальний посібник. К. : КНЕУ, 2011. 444 с.
5. Salas E., Nichols D. R., Driskell J. E. Testing three team training strategies in intact teams: *A meta-analysis. Small Group Research*. 2007. Vol. 38(4). P. 471–488.

Ігор Булавський,
здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти
кафедри освітології і педагогіки,
Західноукраїнський національний університет

СУЧАСНІ МОДЕЛІ УПРАВЛІННЯ ЗАКЛАДАМИ ОСВІТИ: МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ТА МОЖЛИВОСТІ ВПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ

У сучасному світі питання управління закладами освіти набуває дедалі більшої актуальності, враховуючи зростаючу складність суспільних викликів та необхідність адаптації до нових умов. Успішне функціонування освітніх закладів значною мірою залежить від ефективності управлінських моделей, які застосовуються у їх діяльності. Міжнародний досвід у цій сфері демонструє різноманітність підходів, що базуються на інтеграції технологій, орієнтації на результати та участі зацікавлених сторін.

Перш за все, важливо зазначити, що сучасні моделі управління освітою все частіше орієнтуються на концепцію децентралізації. Цей підхід передбачає передавання значної частини повноважень та відповідальності на місцевий рівень [1]. Наприклад, у країнах Скандинавії школи отримують значну автономію у прийнятті рішень, що сприяє їхньому пристосуванню до місцевих потреб. Водночас, такий підхід вимагає високого рівня професійної підготовки управлінців, здатних забезпечити ефективну реалізацію стратегій розвитку.

Ще одним важливим елементом є впровадження принципів корпоративного управління. Залучення різних зацікавлених сторін, таких як

батьки, місцеві громади та бізнес, сприяє створенню сприятливих умов для розвитку освітніх закладів [3]. У багатьох країнах Європейського Союзу активно використовуються практики публічно-приватного партнерства, що дозволяє зменшити навантаження на державний бюджет і забезпечити доступ до інноваційних рішень.

Технологічна інтеграція є ще одним важливим аспектом сучасних моделей управління освітою. У багатьох країнах активно використовуються системи управління навчанням (Learning Management Systems), що дозволяють автоматизувати рутинні процеси, підвищити прозорість та забезпечити доступ до освітніх ресурсів у будь-який час. Зокрема, у Сінгапурі освітні заклади широко впроваджують цифрові платформи для моніторингу успішності учнів та планування навчального процесу.

Не менш важливим є акцент на розвиток лідерських якостей у керівників закладів освіти [2]. У США та Великобританії особлива увага приділяється підготовці освітніх лідерів через спеціальні програми та тренінги. Це сприяє формуванню стратегічного бачення та здатності до прийняття інноваційних рішень у складних умовах.

Для України міжнародний досвід може стати основою для впровадження нових підходів в управління закладами освіти. Особливого значення набувають адаптація принципів децентралізації, розвиток публічно-приватного партнерства та інтеграція цифрових технологій. Водночас, необхідно враховувати національні особливості та соціально-економічний контекст, що визначатиме ефективність застосування цих моделей. Успішне впровадження сучасних моделей управління освітою в Україні вимагатиме комплексного підходу, що включатиме законодавчі зміни, підвищення кваліфікації управлінців та створення сприятливих умов для інновацій.

Список використаних джерел

1. Децентралізація управління професійно-технічною освітою / авт. кол. В. І. Свистун, Д. Д. Айстраханов, Г. В. Єльнікова та ін. К. : Педагогічна думка, 2012. 356 с.
2. П'ятигора Л. С., Бабенко І. В. Розвиток лідерських якостей майбутніх керівників закладів загальної середньої освіти у процесі професійної підготовки. *Методика навчання природничих дисциплін у середній та вищій школі (XXXI Каришинські читання)* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої 110 річниці університету (м. Полтава, 30–31 травня 2024 р.) / за заг. ред. М. В. Гриньової. Полтава : ПНПУ імені В.Г.Короленка, 2024. С. 133–135.
3. Юрчишена Л. В. Принципи корпоративного управління: міжнародний досвід та впровадження в університетах. *Ефективна економіка*. 2020. № 8. URL: <http://195.34.206.236/handle/123456789/887>